

Arrest

nr. 127 486 van 28 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 augustus 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als descendent.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 3 december 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 4 februari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.08.2013 werd ingediend door:

Naam: N.(...)

Voorna(a)m(en): P.(...) N.(...)

Nationaliteit Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 stelt: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Betrokkene heeft op onvoldoende wijze aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Immers, Ter staving van zijn onvermogen legt hij een attest onvermogen voor. Echter, op het voorgelegde bewijs van onvermogen staat niet vermeld of betrokkene al dan niet in het bezit is van onroerende goederen. Bijgevolg is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkene volledig onvermogen is.

Tevens heeft de referentiepersoon op onvoldoende wijze aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Immers, er werd een document voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon (vader) recht heeft op een werkloosheidsuitkering vanuit Nederland. We hebben echter geen zicht op het feit of de referentiepersoon deze uitkering nog steeds krijgt en hoeveel deze bedraagt.

Bijgevolg is het karakter ten laste op onvoldoende wijze aangetoond.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatig verblijf in België verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"- In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet afdoende is aangetoond dat verzoeker ten laste is van zijn vader en dat de vader van verzoeker voldoende inkomsten/bestaansmiddelen heeft om verzoeker ten laste te nemen.

- Verzoeker is het niet eens met de DVZ.

1. Ten laste

Verzoeker heeft een bewijs van onvermogen voorgelegd aan de DVZ.

Dit stuk wordt niet aanvaard omdat daar niet op vermeld staat dat verzoeker al dan niet in het bezit is van een onroerend goed.

Verzoeker merkt op dat hij een attest van de Inspecteur der directe belastingen heeft overgemaakt.

Uit dat attest blijkt dat verzoeker niet geregistreerd staat bij deze Inspectie en bijgevolg ook geen aangifteplicht heeft. Dit betekent echter dat verzoeker geen inkomsten uit arbeid genereert. Dit betekent tevens dat verzoeker geen inkomsten uit onroerend goed verwerft. Verzoeker heeft dus helemaal geen inkomsten. Dit is de enige conclusie die uit het document van de Inspecteur kan worden getrokken. De DVZ heeft nagelaten het attest van de Inspecteur de Directe Belastingen van (...) juist te lezen. Het feit dat verzoeker geen aangifteplicht heeft betekent immers dat hij geen inkomsten heeft, noch uit arbeid, noch uit onroerend goed.

2. Voldoende inkomsten referentiepersoon

-De vader van verzoeker legt als bewijs van inkomsten een brief van de UWV voor. Volgens de bestreden beslissing blijkt uit dit stuk niet of de referentiepersoon deze uitkering nog krijgt en hoeveel deze bedraagt.

Verzoeker merkt op dat in dit document duidelijk staat dat de vader van verzoeker recht heeft op werkloosheidsuitkering tot 30 september 2015 en dat deze uitkering na 1 juli 2013 79,53 euro per dag bedraagt.

Uit dit stuk blijkt op afdoende wijze dat verzoeker een werkloosheidsuitkering krijgt vanuit Nederland en dit tot 30 september 2015 en dat deze 79,53 euro bedraagt. Uiteraard kan de vader van verzoeker in tussentijd werk vinden en dan zal de uitkering worden stopgezet maar dit is niet het geval, niet op datum van de bestreden beslissing, noch op datum van vandaag.

3.

De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd en strookt niet met de gegevens van het administratief dossier.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie en voorgelegde stukken van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. 'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.) De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsverplichting. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de ingeroepen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur."

3.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek uiten op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.5. Zowel bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 5 augustus 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart als descendent van een Nederlands staatsburger (zie punt 1.1). Ter gelegenheid van deze aanvraag werd verzoeker gevraagd om binnen de drie maanden en ten laatste op 4 november 2013 de volgende documenten over te leggen: een attest van onvermogen uit het land van herkomst en een bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Verzoeker legde nadien een schrijven neer van 17 juli 2013 waarin verzoekers vader A. H. N. verklaart dat de ouders voorzagen in het levensonderhoud van hun zonen. Deze verklaring ging gepaard met een attest van de Inspecteur der Directe Belastingen van Paramaribo van 19 juli 2013 waarin staat dat verzoeker niet bij hen geregistreerd is en geen aangifteplicht heeft voor de inkomstenbelasting.

3.7. De bestreden beslissing vermeldt het artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als juridische grondslag. Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verder maakt de bestreden beslissing melding van het in casu toepasselijke artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet. De thans relevante bepalingen luiden als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

3.8. Op grond van de voorgelegde documenten komt de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing tot de conclusie dat, ten eerste, verzoeker op onvoldoende wijze heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en, ten tweede, dat onvoldoende is aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een bijkomend persoon ten laste te nemen.

3.9. Aangaande het door hem voorgelegde bewijsstuk van onvermogen – de verklaring van de Inspecteur der Directe Belastingen – stelt verzoeker: *“Dit stuk wordt niet aanvaard omdat daar niet op vermeld staat dat verzoeker al dan niet in het bezit is van een onroerend goed.”* Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat dit stuk wel wordt aanvaard maar dat de gemachtigde van de staatssecretaris de verklaring niet beschouwt als een voldoende bewijs van onvermogen. Verzoeker beweert dat het feit dat hij geen aangifteplicht heeft in de inkomstenbelasting betekent dat hij geen inkomsten heeft, noch uit arbeid noch uit onroerende goederen. De Raad merkt op dat uit het betreffende document, waarin enkel te lezen staat dat verzoeker niet geregistreerd staat bij de Inspectie der Directe Belastingen en hij *“derhalve geen aangifteplicht heeft voor de inkomstenbelasting”*, hoogstens kan worden afgeleid dat verzoeker voor de fiscus geen inkomsten heeft. De Raad acht het dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om op basis van dit stuk te concluderen dat *“(…) op onvoldoende wijze aangetoond (is) dat betrokkene volledig onvermogen is”*. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de verklaring van de vader van verzoeker blijkt dat hij eveneens onderhouden wordt door *“mw. JJ Dipper”* zodat hij niet louter ten laste is van de referentiepersoon in België.

3.10. Waar verzoeker kritiek uit op de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris van het document aangaande de werkloosheidsuitkering van zijn vader, richt hij zich tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, wat blijkt uit het gebruik van de term “*Tevens*”. Gelet op het feit dat verzoeker niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten laste is van de referentiepersoon in België, is de vraag of deze referentiepersoon over voldoende en toereikende bestaansmiddelen beschikt om een bijkomende persoon te onderhouden, niet langer relevant. Het eventueel gegrond bevinden van kritiek tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 23 februari 2011, nr. 211 458).

3.11. De theoretische uiteenzetting van verzoeker onder punt 3 van zijn verzoekschrift en de daarbij horende beweringen dat de bestreden beslissing onjuist is gemotiveerd, niet strookt met de gegevens van het administratief dossier, er onvoldoende onderzoek werd gedaan naar zijn zaak en de beslissing tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, worden geenszins geconcretiseerd waardoor deze niet bij machte zijn om de motieven van bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

3.12. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN